

Arrest

**nr. 56 488 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse en Servische nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat L. LUYTENS, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse en Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 februari 2010 en heeft zich op 22 februari 2010 een eerste keer vluchteling verklaard. Verzoekster reisde verder naar Frankrijk waar zij op 3 maart 2010 eveneens asiel aanvroeg. Op 8 april 2010 werd verzoekster geacht afstand te hebben gedaan van haar asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties omdat zij geen gehoor gaf aan de oproeping zich aan te bieden.

1.2. Verzoekster werd teruggestuurd naar België en kwam een tweede keer het Rijk binnen op 22 juni 2010. Zij verklaarde zich dezelfde dag een tweede keer vluchteling.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 28 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 13 oktober 2010.

1.4. Op 29 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit de gemeente Kamenicë, Kosovo, en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Reeds van in uw jeugd werd u niet goed behandeld door uw familie. Zo mocht u niet naar school gaan en later mocht u evenmin gaan werken. Op een bepaald moment leerde u uw huidige echtgenoot, Z.(...) M.(...) (O.V. 6.582.862), kennen. U werd verliefd op M.(...) en verkoos hem als uw toekomstige echtgenoot, in strijd met de bij jullie gangbare gewoonte. Volgens uw familie hadden uw partner en u de regels van de 'Kanun' niet gerespecteerd. Immers volgens de 'Kanun' mag een minderjarig meisje geen contact hebben met een man zonder de toestemming van haar familie. Hierdoor ontstonden de problemen van uw echtgenoot en u met uw familie. Regelmatig werden uw echtgenoot en u geslagen door uw familie. Zo werd uw echtgenoot een eerste keer bedreigd op 9 februari 2007. Op geregelde tijdstippen werd uw echtgenoot door uw broer S.(...) A.(...) en uw neven S.(...) F.(...), R.(...) en E.(...) bedreigd en geslagen wanneer hij zich op straat begaf. Ook u werd ten gevolge van uw relatie met M.(...) meermaals geslagen door uw broer, moeder en neven. Uw echtgenoot probeerde zich te verzoenen met uw familie, maar daar werd door uw familie geen gehoor aan gegeven. In plaats van te praten werd uw echtgenoot door uw familie uitgescholden en kreeg hij klappen van hen. Wanneer volgens de 'Kanun' een familie onteerd is, is er geen weg meer terug en is het enige gevolg de dood. Tijdens het vieren van de Kosovaarse onafhankelijkheid kwam het tot een volgend incident. U was met uw echtgenoot en enkele vrienden aan het feesten in café 'Kashmir' toen ineens uw broer en een paar vrienden het café binnenkwamen. Voor uw echtgenoot het goed en wel beseftte stond uw broer naast hem. Uw broer nam zijn mes en stak uw echtgenoot neer. Gelukkig kwamen in het café aanwezige mensen tussen om uw broer tegen te houden, anders kon dit wel eens de dood van uw echtgenoot betekend hebben. Uw echtgenoot had een bloeding en lag verwond op een tafel. Uw broer vertelde u nog dat, indien u met uw echtgenoot naar het ziekenhuis zou gaan voor verzorging, dat de dood voor uw man zou betekenen. Uw echtgenoot en u gingen met zijn vrienden naar het huis van de ouders van uw echtgenoot in Rubovc (gemeente Kamenicë, Kosovo), waar hij door zijn ouders werd verzorgd. U verbleef daar tien dagen binnen, tot u met uw echtgenoot vertrok naar de opa van uw echtgenoot in Konçul (gemeente Bujanovc, Servië) alwaar u een tweetal jaar verbleef alvorens naar België te komen. In Servië werd u nog een aantal keren per sms bedreigd. In Kosovo ging u niet naar de aanwezige lokale en internationale autoriteiten om klacht in te dienen tegen uw familie daar uw oom H.(...) N.(...) een belangrijke positie bekleedde bij de politie van Gjilan (Kosovo) en omdat uw oom de kant van uw familie gekozen had. Op aanraden van de opa van uw echtgenoot diende u evenmin een klacht in tegen uw familie omdat de Kosovaarse politie en bij uitbreiding uw familie dan te weten zouden komen waar uw echtgenoot en u verbleven. Op 13 november 2008 beviel u in Vranjë (Servië) van jullie dochter B.(...). Na de bevalling merkte uw echtgenoot dat u zich niet goed voelde en stuurde hij u naar een psycholoog in Bunajovc. U ging regelmatig bij die arts langs. De arts zei jullie dat u aan een depressie lijdt. U wijt deze aan de problemen met uw familie. Uit vrees vermoord te zullen worden door uw familie aangezien uw echtgenoot en u volgens hen de regels van de 'Kanun van Lekë Dukagjini' niet gerespecteerd hebben en uw familie uit is op eerherstel, vertrok u op 19 februari 2010 met uw gezin uit Servië. U kwam aan in België op 22 februari 2010, waar u dezelfde dag asiel aanvraag. Aangezien u van de Belgische autoriteiten niet onmiddellijk een verblijfplaats kreeg aangeboden, zette u uw reis verder naar Frankrijk, waar u op 3 maart 2010 asiel aanvraag. Daar u op 22 februari 2010 reeds een asielaanvraag indiende in België, werd u door de Franse autoriteiten terug naar België gestuurd, waar u zich aanmeldde op 22 juni 2010. Ter staving van uw identiteit en/of asielerelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 1 februari 2008 te Bujanovc; uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 12 oktober 2009 te Kamenicë; en een kopie van uw Kosovaarse akte van residentie, uitgereikt op 12 oktober 2009 te Kamenicë.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, Z.(...) M.(...) (O.V. 6.582.862), werden uiteengezet. In het kader van

zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat zowel u als uw echtgenote over het Kosovaars én het Servisch staatsburgerschap beschikken. Jullie vrees dient dan ook ten opzichte van beide landen te worden beoordeeld. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u er noch ten aanzien van Kosovo, noch ten aanzien van Servië in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat Kosovo betreft, heeft u niet aangetoond dat u voor uw problemen met de familie van uw echtgenote niet of onvoldoende op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kon/zou kunnen rekenen. Internationale bescherming kan pas worden verleend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. In deze kan er vooreerst op gewezen worden dat u verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p.12). U verklaarde verder dat u geen klacht neerlegde bij de Kosovaarse politie omdat iedereen wist dat u de regels van de ‘Kanun van Lekë Dukagjini’ niet gerespecteerd had en omdat de wetten van de Kanun parallel lopen aan die van de staat (CGVS, p. 11). U besprak het probleem enkel met uw oom die bij de politie werkt en die u doorverwees naar H.(...)N.(...), een oom van uw echtgenote, die eveneens bij de politie werkt (CGVS, p. 2, 11). Tevens liet u na een beroep te doen op uw eigen autoriteiten omdat de familie van F.(...), waaronder ook haar oom N.(...), zich niet wenste te verzoenen (CGVS, p. 11). Evenmin heeft u zich begeven naar de in Kosovo aanwezige internationale instanties, zoals EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) of KFOR (Kosovo Force), die mede de veiligheid in Kosovo waarborgen, om klacht in te dienen tegen de familie van uw echtgenote. U deed dit niet op aanraden van uw vader en andere dorpsgenoten. Zij vertelden u immers dat de buitenlandse politie u voor zo een makkelijk op te lossen probleem toch naar de Kosovaarse politie zou terugsturen (CGVS, p. 11).

Geen van voornoemde door u aangehaalde argumenten is evenwel afdoende om uw algeheel nalaten een klacht in te dienen bij bovengenoemde instanties te rechtvaardigen. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Als u zich niet op afdoende wijze tot hen wendt om uw problemen kenbaar te maken, dan kunnen zij hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Het louter spreken over uw probleem met een oom die bij de politie werkt, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een voldoende poging om daadwerkelijk bescherming te verkrijgen van uw eigen autoriteiten, temeer daar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Kosovaarse Politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Uit niets in de informatie blijkt dat de Kosovaarse veiligheidsinstanties niet of onafdoende zouden optreden in het geval van agressie of bedreigingen die voortvloeien uit wraak in het kader van de Kanun en waarbij de familie die uit is op wraak niet wil verzoenen. Integendeel, politie en justitie in Kosovo treden heden ten dage op grond van hun wettelijke opdracht en ook op grond van de wetbepalingen tegen dergelijke praktijken van het recht in eigen handen nemen wel degelijk op. Uit de informatie blijkt dat de KP zich specifiek met het probleem van deze wraak bezighoudt en effectieve bescherming geeft aan mensen die mogelijk het slachtoffer zouden kunnen worden van wraak. Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de EULEX Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. In het licht van deze bevindingen kan op basis van de loutere tewerkstelling van een lid van de familie die wraak wil nemen bij de politie, in casu een oom van Fatmire, die zich evenmin wil verzoenen, niet zonder meer besloten worden dat de Kosovaarse politie hierdoor als instantie u niet de nodige hulp of bescherming zou kunnen of willen bieden. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiligere leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van

de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Gelet op de hierboven geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal meen ik dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uw uitleg dat de autoriteiten in Kosovo niets voor een gewone burger willen doen (CGVS, p. 11) is dan ook een louter blote bewering die op geen enkele objectieve basis is gestoeld.

In verband met Servië heeft u evenzeer onvoldoende elementen aangebracht die erop wijzen dat u er vertrokken bent wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Vooreerst kende u in de ruim twee jaar dat u in Servië woonde nooit persoonlijke problemen aldaar. De problemen van u en uw echtgenote bleven in Servië beperkt tot het ontvangen van een aantal dreigsmesjes (CGVS, p. 11-12). Bovendien heeft u niet aangetoond dat u, indien dit nodig mocht blijken, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming door de in Servië aanwezige (lokale) autoriteiten. U stelde enerzijds dat uw opa u afraadde om aangifte te doen bij de politie in Servië omdat de familie van uw echtgenote uw verblijfplaats dan te weten zou kunnen komen en anderzijds dat er tussen Kosovo en Servië niet zo een goede band is (CGVS, p.12). Deze argumenten volstaan op zich evenwel niet om te kunnen besluiten dat afdoende bescherming in Servië niet voorhanden zou zijn. Overigens bleven jullie, ondanks deze bedreigingen per sms, nog twee jaar bij uw grootvader, op amper 15 kilometer van de woonplaats van de familie van uw echtgenote, wonen, wat getuigt van weinig haast. Hierdoor komt de ernst van uw beweerde angst ten aanzien van Servië op de helling te staan. Ook het feit dat u vanuit Servië nog meermaals naar Kosovo terugkeerde om uw documenten te regelen (CGVS, p. 3), ondermijnt, ofschoon u beweerde dat uw terugkeer telkens in het geheim gebeurde (CGVS, p 3) – wat op zich een weinig overtuigend argument is aangezien u zich persoonlijk tot de gemeentelijke diensten van Kamenicë diende te wenden voor het afhalen van uw nieuwe Kosovaarse identiteitskaart (CGVS, p. 3) –, op aanzienlijke wijze de ernst van uw vrees. Tot slot beaamde u dat u in principe wel wat langer nog bij uw grootvader had kunnen blijven wonen, maar dat u dit toch niet deed omdat hij de volledige financiële last droeg van jullie verblijf gedurende die twee jaar en u dit niet voor de rest van uw leven van hem kon verlangen (CGVS p. 12). Dit laatste is echter een probleem van louter socio-economische aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch enig verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de psychische problemen van uw echtgenote – die zich duidelijk begonnen te manifesteren na de bevalling van jullie dochter – dient nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat zij voor een afdoende behandeling van deze problemen niet langer bij de in Servië aanwezige gezondheidsdiensten terecht kon / zou kunnen. U gaf aan dat zij bij een neuroloog in Bujanovc terecht kon (CGVS, p. 10), zoals ook blijkt uit het door u neergelegde medische attest d.d. 14 januari 2009. Uw echtgenote verklaarde in verband met haar psychische problemen zelf ook dat zij regelmatig naar deze arts ging, die met haar sprak over haar problemen en die haar medicatie voorschreef. Ze bleef bij deze neuropsychiater op consultatie gaan tot een tijdje voor jullie komst naar België (CGVS echtgenote, p. 6-7). Uw echtgenote stelde bovendien nog expliciet dat haar psychische problemen op zich geen reden vormden om uit Servië te vertrekken (CGVS echtgenote, p. 7).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage een het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, uw dubbele (Servische en Kosovaarse) nationaliteit, uw studies, uw relatie met F.(...)sinds 2005 en het feit dat u in Servië (en niet in Kosovo) met haar gehuwd bent, worden immers op zich niet in vraag gesteld. Het document van de gemeente Konçul bevestigt dat u met uw gezin daar heeft verbleven en er enkele maanden geleden vertrokken bent, maar ook dit wordt door mij niet betwist. De medische attesten met betrekking tot uw echtgenote tonen aan dat zij psychische gezondheidsproblemen heeft, maar kunnen op zich geen ander licht werpen op de bevinding dat uit niets blijkt dat zij voor deze problemen niet langer bij de Servische gezondheidsdiensten terecht kon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart, geboorteakte en akte van residentie bevestigen enkel uw identiteit, uw Kosovaars en uw Servisch staatsburgerschap alsook uw woonplaats in Kosovo, maar deze elementen worden op zich niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M. Z.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 56 487 van 22 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. Z. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker merkt op dat de door hem aangehaalde feiten op geen enkele wijze worden betwist en dat het enige ingeroepen argument de stereotiepe en algemene bewering is dat de Kosovaarse politie in staat zou zijn om voldoende bescherming te verlenen. Verzoeker volhardt in zijn stelling dat politiemensen in elk geval niet geneigd zijn om tussen te komen in dit soort familievetes, corruptie een wijdverbreid probleem blijft binnen het politie- en gerechtelijk apparaat, hij alle redelijke stappen heeft gezet om bescherming te bekomen, de beoordeling dat zijn inspanningen onvoldoende zijn totaal hypothetisch is en in de bestreden beslissing nergens geantwoord wordt op het argument dat de 'Kanun i lekë Dukagjini' nog steeds van toepassing is in bepaalde regio's en families, hetgeen een parallel systeem met eigen wetten, naast de staatswetten, is. Verzoeker herinnert eraan dat noch "de Conventie", noch "de Wet" vereist dat men nationale bescherming moet zoeken om erkend te kunnen worden en dat het volstaat dat men aantoont dat deze vraag niet tot een effectieve bescherming zou kunnen leiden. Met betrekking tot Servië stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing niet voldoende aandacht heeft geschonken aan het feit dat hij er een ondergedoken bestaan leed bij zijn grootvader dat in niets beantwoordde aan een veilig alternatief. Verzoeker bevestigt verder dat de medische problemen van zijn echtgenote op zich, geen reden waren om Servië te verlaten, doch hij merkt op dat deze medische problemen wel veroorzaakt werden door de extreme mishandeling door haar familie en zij wel degelijk gevlucht zijn om niet opnieuw het slachtoffer te worden van dat geweld waarbij niet betwist kan worden dat het vertrek naar een ander land een veiligheidsgevoel creëert en een positieve bijdrage kan leveren aan het herstel.

In de mate verzoeker kritiek uitbrengt op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aangetoond heeft dat hij voor zijn problemen met de familie van zijn echtgenote niet of onvoldoende op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kon/zou kunnen rekenen terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie kan geconcludeerd worden dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), (ii) hij in verband met Servië onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat hij er vertrokken is wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het

lijden van ernstige schade, (iii) uit niets blijkt dat verzoekers echtgenote voor de behandeling van haar psychische problemen niet langer bij de in Servië aanwezige gezondheidsdiensten terecht kon/zou kunnen, en (iv) de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Waar verzoeker eraan herinnert dat noch "de Conventie" (lees: Verdrag van Genève), noch "de Wet" (lees: vreemdelingenwet) vereisen dat men nationale bescherming moet zoeken om erkend te worden en het volstaat dat men aantoonst dat deze vraag niet tot een effectieve bescherming zou kunnen leiden, wijst de Raad erop dat uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds, voortvloeit dat internationale bescherming slechts kan worden geboden bij gebrek aan nationale bescherming. Luidens artikel 48/5, §2, van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De Raad merkt dienaangaande op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Een asielzoeker moet derhalve aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen. De Raad wijst er in casu tevens op dat indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit betekent. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.

2.5. In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen, met name dat hij de regels van de 'Kanun i Lekë Dukagjini' overtreden heeft door een verboden seksuele relatie te hebben met een (minderjarig) meisje zonder instemming van haar familie, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat hij niet op bescherming in bedoelde zin kan rekenen vanwege de in Kosovo of Servië aanwezige autoriteiten. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift dat, rekening houdend met de culturele achtergrond en de Albanese mentaliteit, de politiemensen in Kosovo in elk geval niet geneigd zijn om tussen te komen in dit soort familievetes, en hij stelt dat, ondanks de in de aangehaalde rapporten die wijzen op de verbetering in de werking van het politieapparaat, corruptie een wijdverbreid probleem blijft dat woekert in het politiek en gerechtelijk apparaat, doch met deze beweringen gaat hij voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat, hoewel er binnen de Kosovaarse politie (KP) nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, niet zonder meer kan besloten worden dat de KP als instantie niet de

nodige hulp of bescherming zou kunnen of willen bieden, zoals uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing: "uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Kosovaarse Politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Uit niets in de informatie blijkt dat de Kosovaarse veiligheidsinstanties niet of onafdoende zouden optreden in het geval van agressie of bedreigingen die voortvloeien uit wraak in het kader van de Kanun en waarbij de familie die uit is op wraak niet wil verzoenen. Integendeel, politie en justitie in Kosovo treden heden ten dage op grond van hun wettelijke opdracht en ook op grond van de wetbepalingen tegen dergelijke praktijken van het recht in eigen handen nemen wel degelijk op. Uit de informatie blijkt dat de KP zich specifiek met het probleem van deze wraak bezighoudt en effectieve bescherming geeft aan mensen die mogelijk het slachtoffer zouden kunnen worden van wraak. Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de EULEX Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. (...) Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiligere leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren." De Raad wijst erop dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier, inzonderheid de bevredigende werking van de Kosovaarse Politie (Crisis Group: "The Rule of Law in independent Kosovo", 19 mei 2010; "Report of the Council of Europe Commissioner for Human Rights' Special Mission tot Kosovo", 23-27 maart 2009), en dat verzoeker geen concrete en objectieve elementen aanbrengt die kunnen aantonen dat deze informatie onjuist zou zijn of dat uit de informatie de verkeerde conclusies zijn getrokken. Specifiek met betrekking tot bloedwraak in Kosovo en de mogelijkheid om bescherming te zoeken bij de Kosovaarse en internationale autoriteiten wijst de Raad naar stuk 5 van de landeninformatie "Analyse van de landendocumentatie Kosovo: Betekenis van de bloedwraak in de Kosovaarse samenleving", waaruit blijkt dat "Politie en justitie (...) (...) vandaag (echter) op(treden) op grond van hun wettelijke opdracht en ook op grond van de wetbepalingen tegen dergelijke praktijken van het recht in eigen handen nemen (...)". De Raad is dan ook van oordeel dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, hij wel degelijk ingeval van bloedwraak zou kunnen rekenen op de aanwezige autoriteiten.

Echter, uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij afdoende getracht heeft bescherming te verkrijgen van de lokale autoriteiten. Verzoeker is weliswaar van mening dat hij alle redelijke stappen tot bescherming heeft gezet door raad te vragen aan zijn familie, contact op te nemen met zijn oom die bij de politie zou werken en via zijn oom contact te hebben gezocht met de familie van F., zijn echtgenote, doch hiermee weerlegt hij niet dat hij heeft nagelaten effectief klacht in te dienen bij de KP of de internationale organisaties European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX) of Kosovo Force (KFOR), hetgeen tot de mogelijkheden behoorde teneinde daadwerkelijk om bescherming te verzoeken. De autoriteiten kunnen vanzelfsprekend niet optreden wanneer verzoeker zich niet op afdoende wijze tot hen richt om zijn problemen kenbaar te maken. Het louter spreken over zijn probleem met een oom die bij de politie zou werken kan bezwaarlijk beschouwd worden als een voldoende poging om daadwerkelijk bescherming te verkrijgen van zijn eigen autoriteiten. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker geen bescherming heeft gezocht bij zijn eigen autoriteiten en niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen bescherming kon krijgen.

2.6. Wat betreft zijn verblijf in Servië voor zijn komst naar België vervolgt verzoeker dat de bestreden beslissing niet voldoende aandacht schenkt aan het feit dat hij in Servië bij zijn grootvader een ondergedoken bestaan leed, dit in niets beantwoordde aan een veilig alternatief, hij niet ver van Kosovo ondergedoken was en hij constant bang was om opgespoord te worden door de familie van F. die vergelding zou nemen. Verzoeker gaat met deze herhaling van zijn verklaringen echter voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing, met name dat hij in de ruim twee jaar dat hij in Servië woonde nooit persoonlijke problemen kende aldaar, de problemen van hem en zijn echtgenote beperkt zouden zijn gebleven tot het ontvangen van een aantal dreigsmssjes, hij niet aangetoond heeft dat, indien dit nodig zou zijn, hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Servië aanwezige (lokale) autoriteiten, de ernst en de geloofwaardigheid van zijn problemen ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote, ondanks de beweerde bedreigingen, nog twee jaar bij zijn grootvader

op amper 15 kilometer van de woonplaats van de familie van zijn echtgenote bleven wonen en hij meermaals vanuit Servië naar Kosovo terugkeerde om zijn documenten te regelen, en dat zijn bewering dat hij in principe nog langer bij zijn grootvader had kunnen blijven wonen maar dat hij dit toch niet deed omdat hij de volledige financiële last droeg van hun verblijf gedurende die twee jaar en dat hij dit niet de rest van zijn leven van zijn grootvader kon verlangen, slechts een probleem van socio-economische aard is dat niet ressorteert onder de criteria van het Verdrag van Genève. Deze onbetwiste motieven blijven dan ook overeind.

2.7. Ook met betrekking tot de psychische problemen van zijn echtgenote en zijn bewering dat hoewel de medische problemen op zich geen reden waren om Servië te verlaten, deze medische problemen wel veroorzaakt werden door de extreme mishandeling door haar familie en zij wel degelijk gevluht zijn om niet opnieuw het slachtoffer te worden van dat geweld waarbij niet betwist kan worden dat het vertrek naar een ander land een veiligheidsgevoel creëert en een positieve bijdrage kan leveren aan het herstel, laat verzoeker de pertinente motivering van de commissaris-generaal onaangeroerd, met name dat uit niets blijkt dat zij voor een afdoende behandeling van deze problemen niet langer bij de in Servië aanwezige gezondheidsdiensten terecht kan/zou kunnen. Deze motivering blijft dan ook gehandhaafd. Bovendien wordt in de nota van de verwerende partij terecht opgemerkt dat uit de vertaling van het medisch attest van 14 januari 2009 blijkt dat verzoekster aan een postnatale depressie leed zonder dat er melding wordt gemaakt van de "extreme mishandeling door haar familie".

2.8. In het verzoekschrift worden geen specifieke elementen aangebracht met betrekking tot het verzoek tot het toekennen van de subsidiaire bescherming. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen die de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigen.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het aangevoerde middel is ongegrond."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS